

Erezia poeziei fatale

Costel Zăgan

Nimeni nu mă-ntreabă Dacă
lumea merge într-o direcție
bună sau greșită Și oricât de
frig ar fi afară România-i o
meserie care-mi vine ca o mă
nușă Cu toate că îmi place mai
mult să visez decât să trăiesc
Am să mă risc trezindu-mă și
mâine La orice oră-i nevoie

Costel Zăgan, EREZII DE-O CLIPĂ II
Publicat de Costel Zăgan la 11:12